

לא רק אונר"א: כך נהפך האו"ם למכונת תעמולה נגד ישראל

29.06.2026 | ד"ר עדי שורץ written by

אילנה גריצבסקי, שחזרה משבי חמאס, עמדה בשבוע שעבר מול ריס אל-סאלם, הדווחית המיוחדת של האו"ם לאלימות נגד נשים, ושאלה אותה כיצד ייתכן שדווקא מי שאמורה להגן על נשים נפגעות בחרה לפקפק, למזער או להתעלם מהאלימות המינית שביצע חמאס ב-7 באוקטובר. אל-סאלם הכחישה כי חמאס ביצע פשעי מין באותו יום, והוסיפה כי "מידע שגוי" בעניין זה נועד להצדיק את "רצח העם נגד הפלסטינים".

מקוממת ומזוועה ככל שתהיה התקרית הזאת, היא רק קצה הקרחון מבחינת יחסו של האו"ם לישראל. רובנו מכירים את ההטיה האנטי-ישראלית בכמה מוסדות בולטים, בהם העצרת הכללית, מועצת זכויות האדם ואונר"א. אלא שההטיה הזאת עמוקה, רחבה וממוסדת הרבה יותר; היא חדרה כמעט לכל זרוע של האו"ם; והיא פועלת לא רק באמצעות הצבעות בפורומים שונים, אלא גם דרך דו"חות, מומחים, מנגנוני חקירה, גופים טכניים, סוכנויות סיוע ומסגרות משפטיות.

דו"ח חדש של מכון משגב מפרט ומתאר את הדפוסים האלה. מאז 7 באוקטובר 2023 התקבלו עשרות החלטות נגד ישראל, נפתחו הליכים משפטיים בינלאומיים, ונכתבו דו"חות, הצהרות וחוות דעת שמציגים את ישראל כנאשמת המרכזית כמעט בכל זירה אפשרית. הממצא החשוב ביותר אינו רק מספר ההחלטות, אלא עומק החדירה של הנרטיב האנטי-ישראלי כמעט לכל תחום באו"ם: נשים, בריאות, עבודה, סביבה, דיור, תרבות, מזון, כלכלה וזכויות אדם. הדו"ח ממפה יותר מ-30 גופים, מנגנונים, בעלי תפקידים ואישים במערכת האו"ם שהפכו, כל אחד בתחומו, לחלק ממערך הלחץ נגד ישראל.

כך, גוף שאמור לעסוק בקידום נשים מסוגל לדון במצבן של נשים פלסטיניות כמעט בלי להזכיר את חמאס, את שלטונו בעזה, את הדיכוי החברתי הפנימי או את הנשים הישראליות שנרצחו, נאנסו, נחטפו והוחזקו כבנות ערובה. ארגון העבודה הבינלאומי מסוגל להפוך את מניעת כניסתם של עובדים פלסטינים לישראל אחרי הטבח לראיה נגד ישראל, כאילו לא התרחש כאן אירוע ביטחוני חסר תקדים. תוכנית הסביבה של האו"ם מזהה את הנזק הסביבתי בעזה, אך כמעט אינה עוסקת בכך שחמאס הפך את הרצועה למתחם צבאי תת-קרקעי. גופי חינוך, תרבות, בריאות ומזון משכפלים שוב ושוב את אותה הנחת מוצא: ישראל היא הסיבה, ישראל היא הבעיה, ישראל היא האשמה.

שינוי במאזן התמריצים

בצורה זו נהפך האו"ם למכונת תעמולה אבסורדית וגרוטסקית נגד ישראל. גוף אחד מפרסם

דו"ח, גוף אחר מצטט אותו, אחד מבעלי התפקידים מתייחס אליו כ"ממצא", בית הדין בהאג משתמש בו כרקע משפטי, והעיתונות הבינלאומית מציגה אותו כעמדה מקצועית ונייטרלית.

מול מציאות כזאת, ישראל אינה יכולה להסתפק רק באנחות על צביעות האו"ם. נדרש שינוי במאזן התמריצים שבתוכו פועלות המדינות באו"ם, הסוכנויות ובעלי התפקידים. מי שמקדם באופן שיטתי החלטות, דו"חות ומנגנונים מוטים נגד ישראל, צריך לדעת שיהיה לכך מחיר מדיני, תקציבי ודיפלומטי; מי שמוכן לפעול בהגינות, או לפחות להימנע מהצטרפות אוטומטית לקמפיין האנטי-ישראלי, צריך לדעת שיש לכך תמורה.

ישראל יכולה לפעול יחד עם ארה"ב ומדינות ידידותיות נוספות ² כמו גרמניה, צ'כיה, הונגריה ואוסטריה ³ כדי להגדיר קווים אדומים: לחסום מינויים של בעלי תפקידים עוינים במיוחד, להיאבק על נוסחי החלטות, לחשוף דו"חות שקריים, לדרוש קיצוץ או הקפאה של תקציבים לגופים שמועלים במנדט המקצועי שלהם, ולהחרים או אף לפרוש ממוסדות שהפכו לכלי תעמולה אנטי-ישראליים. במקביל, יש להשתמש במנופים בילטרליים מול מדינות שמצביעות באופן אוטומטי נגד ישראל. העיקרון הוא שהצבעות באו"ם נלקחות בחשבון ביחסי המסחר, בשיתופי הפעולה ובתמיכה ישראלית במועמדויות בינלאומיות.

לצד המקלות אפשר להציב גם גזרים. מדינות רבות באפריקה, באמריקה הלטינית, במזרח אירופה ובאסיה מעוניינות בשיתופי פעולה עם ישראל בתחומי מים, חקלאות, בריאות, סייבר, טכנולוגיה וביטחון. את היתרונות האלה צריך לרתום כדי לעודד מדינות לעבור מהצבעה נגד ישראל להימנעות, ומהימנעות לתמיכה.

האו"ם הוא שדה קרב לכל דבר ⁴ מדיני, משפטי ותודעתי ⁵ ובשדה הזה צריך להילחם.

פורסם במעריב, בתאריך 29 ביוני, 2026.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.